

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Είνε τριμερὸν ὁ ἀγαπᾶς, βαρὺ τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν. Ἀλλὰ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαπήῃ ἡ ἀγαπημένη σου. Ἀναζωοθεῖν

Τὸ φρενοδέστερο κατὸ εἶνε ἡ γυναῖκα. Εὐφροσίνη

Κάθε γυναῖκα εἶνε πάντα πικρὴ συμφωρὰ γιὰ τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς ἀπὸ δύο περιπτώσεις : Ὅταν οἰχτή λιποθυμημένη ἀπὸ ἐρωτικό πάθος στήν ἀγκαλιά του κ' ὅταν πεθάνῃ. Παλλιδιά

Ἡ γυναικεὶα καρδιά εἶνε πάντοτε ἐγγυωμένη διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν ἐπιπνέει καὶ σπανίως διαζέει ὡς ἐγγύλιμα τὴν τόλμην τοῦ αἰσθηματος. Α. Ρ. Ραγκαβῆ

Ἡ γυναῖκα εἶνε δάφο τοῦ οὐρανοῦ στὸν ἄνθρωπο. Λεγκουβέ

Ἡ γυναῖκα εἶνε εἰσιεταβλήτη σὰν τὸν ἀέρα καὶ ἐλαφρὸν σὺν τῇ οὐχίῃ. Βάλτερ Σκώτ

Ἡ γυναῖκα ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε γυναῖκα ! Δηλαδή : πάντοτε ἀδύνατη, ἀνωμαλὴ, φιλόδοξη καὶ ἀστατή. Βιργίλιος

Οἱ ὄρακι τῆς γυναῖκα; γράφοντα ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ζήνων

Ὅταν ἡ γυναῖκα γίνει τριάντα χρόνων, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ξιζαίνει εἶνε ἡ ἡλικία της, κ' ὅταν γτάσει τὰ σαράντα, χάνει ὀλοσούδιον τὸ μνημονικό της. Αναζωοθεῖν

Τὸν περισσότερον γενναῖον ἢ φιλολογικὴ ἀπαγορεύσις εἶνε ἡ ἐμβροθὴς μελέτη τῆς μόδης. Μπωσέν

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκα εἶνε ἓνα κομμάτι οὐρανοῦ, ποὺ μεταβάλλεται ἀκαταπαύτως, μέρα καὶ νύχτα. Βέροιν

Ἡ γυναῖκα εἶνε ὁ παράδεισος τὸν ἐρωτευμένον, τὸ καθαρὸ τῆρο τὸν σκεῖνον, ὁ Ἄδης τῆς ἀνθρωπότητος. Μωπασσάν

Λικαιότατα ἡ ἴθαξ ἔγινε ἔλασθη σ' ὄλο τὸν ὄραμο, γιατί ἔζησε σ' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸν ἄνδρα της. Μαντα Σταεῖλ

Ἡ γυναῖκα εἶνε γιὰ τὸν ζωγράφου μοντέλλο, γιὰ τὸν ματὸ ἀντισημειων ἐξετάσειος, γιὰ τὸν χωρικό νοικοκυρὰ, γιὰ τὸν ἀπόμαχο τῆς ζωῆς νοσοκόμο, γιὰ τὸν φυσιολόγο φιλέτο, γιὰ τὸν λεπταίσθητο νέο ἄγγελος, γιὰ τὸν ποιητὴ ἄνθος, γιὰ τὸν Ἀνατολίτη ἑπιλο καὶ γιὰ τὸν ἄγριο φοιτητὸ ἴδιο. Μπερσόν

Ἐλάχιστον γυναῖκες, ἢ οἵποις προθύμως θὰ παντρευτοῦσαν καὶ τὸν διάβολο ἀκόμη, ἀσχετὸ νὰ ἦσαν σίγουρος πὺς εἶνε πλούσιος. Β.Ουγκὸ

Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ἡ γάτες, ἡ μίγες καὶ ἡ γυναῖκες ξεδοῦναι τὸν περισσότερο ζωρὸ γιὰ τὴν τοιάετα τους. Α. Μερσέ

Θαμιάζουμε μερικοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ μιλοῦν πολλὰς ὄρες γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, καὶ δὲν θαμιάζουμε τίς γυναῖκες, ποὺ μιλοῦν ἀκόμα γιὰ τὸ τίποτε. Α. Ριγκὸ

Ἡ φιλέρεση ὅταν γεράσει δὲν φανερώνει οὔτε τὰ χρόνια ποὺ ἔχει, οὔτε τὰ δόντια ποὺ δὲν ἔχει λευά. Πιτισέν

Ἀλλοίμονο ἂν ἡ γυναῖκα παρουσιασθοῦν στὴ δεύτερη παρουσία μετὴ τῆ μορφῇ ποὺ ἔχουν τώρα. Τότε δὲν εἶνε καθόλου ἀπάνω νὰ πᾶς βάλουν σὲ πειρασμό καὶ μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸ Θεό.

Ἄγιος Ἀβγουστίνος

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Δημοκροῦ εἶνε ἡ γυναῖκα. Λεσσινὸ

Καλύτερα εἶνε νὰ βρισκεται ὀλομόναχος στὴν ἐρημίᾳ, ποὺ ἂν νὰ ζῆς μετὴ μιὰ γυναῖκα ἐξέστητη, ζωγατῶσ καὶ φλύαρη. Σολομόν

Ὁ Θεὸς πάντοτε εἶνε μετανοούμενος ποὺ ἔπλασε τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μετάνοισε γιατί ἔπλασε τὴ γυναῖκα... Κι' ὅμως, ὅταν ἔπλασε τὴ γυναῖκα, δὲν ἀδμοκροῦνται πλέον τίποτε ἄλλο, γιατί φοβήθηκε μήπως διατρέξει καὶ καμιά ἄλλη γάφα. Ἰ. Βέρον

τὸ κρύβω, ὄχι... Σ' ἀγαπᾶ θεαειὰ ἀκόμη, ὅπως καὶ τότε... Κι' ὅπως καὶ τὸ σῶμα μου τότε ἦταν στὴ διάθεσί σου, δίχως ἔσω νὰ τὸ δεχθῆς, ἔτσι καὶ τώρα στὸ χαρίζω... Μὰ ἀραγε θὰ τὸ δεχθῆς εὐ;...

Ὁ νέος σκούπισε τὸν ψυχρὸ ἰδρώτα τοῦ καὶ στήλωσε περήφανα τὸ κορμί του. Μιὰ ἄγρια ἀποφασιστικότης ἔλαμψε στὴν Κοζέντα... Μόνον νὰ μὲ θυμάσαι κάπου-κάπου καὶ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα...

—Σ' εὐχαριστῶ, Μαρία, γιὰ τὴν πεποιθησί σου σὲ μένα... Δὲν σὲ κρατῶ ἄλλο... Μόνος μου θὰ σὲ ὀδηγήσω κάτω στὸ δρόμο, καὶ μετὴ σίγουρη συννοεῖσαι δυο-τριῶν παλληκαριῶν μου θὰ φτάσεις στὴν Κοζέντα... Μόνον νὰ μὲ θυμάσαι κάπου-κάπου καὶ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα...

Κατὶ πῆγε νὰ μουμουρίσει ἢ δακρυθῦρεκτη κῆρυσσα, μὰ ἓνα σφύριγμα κινδύνου ἀντήχησε ἀπ' ἔξω. Νευρικός κ' ἀγριεμένος ἔξασφα ὁ Μπαλμίν, ἔπιασε τὴ νεαρὴ γυναῖκα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε μαζὺ του, λέγοντας:

—Μὰς μπλόκαρον οἱ Γάλλοι!... Τὸ νοιώθω ἀπ' τὸ σύνθημα... Εἶνε ἀδύνατος νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ δρόμο... Ἐλα ἀπ' τὴν χαραδρα... Θὰ σὲ πάω ἔως ἐκεῖ, γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὴ σφαίρες!...

Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀρχιλοτῶ ταμπουρανώντουσαν τώρα βιαστικά πίσω ἀπ' τίς πολεμιστρες τῶ σπιτιοῦ, ἐνῶ ὁ Μπαλμίν ἀπ' τὴν διόδο τοῦ ὑπογείου ὄδηγοῦσε στὴν ἀσφάλεια καὶ οὕτως ἐλευθερία, τὴν τρομαγμένη λατρευτὴ του.

—Ἄντιο, Μαρία!... Προσεύχησου γιὰ μένα! τῆς εἶπε. —Ὁ Θεὸς μαζὺ σου, ἀγαπημένη μου! τραυλίζει ἐκεῖνη κ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Μὰ ὁ Μπαλμίν ἦταν μακριὰ τῆς παιᾶ τρέχοντας μετὰ κοντὰ τὰ παλληκάρια του, ποὺ μαχόντουσαν μετὰ πείσμα.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν φοβερὴ, καὶ κάθε ἐλπίδα σωτηρίας ἀδύνατη γιὰ τοὺς πολιορκημένους. Οἱ Γάλλοι, πολυαριθμότεροι, κέρδιζαν ἔδραφο διαρκῶς, μπῆκαν στὸ σπίτι κ' ἡ λόγγες τους τώρα τρυποῦσαν τὰ στήθη τῶν παλληκαριῶν τοῦ Μπαλμίν.

—Τὶ νὰ τὴν κάνω τὴ ζωῇ, δίχως Ἐκεῖνη; μουμουρίσε μετὰ ἔσχατη ἀπελπίσις ὁ νεαρὸς ἀρχιλοτῆς, θλέποντας πλέον τὸ μάτιον κάθε ἀντιστάσειος.

Καὶ κρυφὰ ἀπ' ὄλους, μήπως καὶ δειλιάσειον, θέλοντας νὰ σώσῃ τὴ φῆμη του καὶ τὴν φῆμη τῶν παλληκαριῶν του ἀπ' τὴν ἀτιμωτικὴν κρεμάλα, πλησίασε γαλήνιος σὰν τὸ θάνατο σ' ἓνα ξεσκεπαστο τεράστιο βαρέλι μπαρούτης.

—Ζῆσε εὐτυχιωμένη, γλυκεῖα μου Μαρία! τραυλίζει μετὰ ὑπερτατὴ συγκίνησι, κ' ἄδειασε σταθερόψυχος τὴν πελώρια πιστόλα του στὸ φρικτὸ βαρέλι!...

Αὕτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Καμμένου σπιτιοῦ, ἀληθινὴ καὶ συγκλονιστικὴ, ὅπως τὴν διηγούνται ἀκόμη μεχρι σήμερα οἱ Καλαθρέζοι χωρικοί.

Οἱ πὺν νερόντεροι μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, προσθέτουν, ὅτι στίς ἀσέηντες νύχτες ἀκούγονται καθαροὶ οἱ θρήνοι τῶν παλληκαριῶν, ποὺ τάφηκαν στὰ ἔρειπια τοῦ σπιτιοῦ, ὕστερα ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκρήξι τῆς μπαρούτης...

ἈΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὅποιοι ἀγοράζει τὰ περιττά, γρήγορα θὰ πουλήσῃ τ' ἀπαρτήτητα.

Ὁ πρῶνός ὁ ἦλιος, δὲν κρατᾶει πολὺ συχνὰ ὁ ἴδιος ὡς τὸ βράδυ.

Ὅσο πὺθ θεαειὰ σκέπτεται τὸ μυαλό, τόσο λιγώτερο μιλάει ἡ γλῶσσα. Κι' ὄσο προσεκτικώτερα ἐξετάζουμε ἓνα πράγμα, τόσο δυσκολώτερα δίνουμε τὴν γνώμην μας.

Ἡ γυναῖκα εἶνε ὄλο γλῶσσα κ' ἡ φιλενάδα τῆς ἡ ἀλεπτοῦ ὄλο οὐρά.

Ἡ γυναῖκα εἶνε παιδί. Τὴν διασκεδάσεις μετὰ παιχνίδια, τὴν νανουρίζεις μετὰ κολακεῖες, καὶ τὴν κατακτάς μετὰ ὑποσχέσεις.

ἈΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ὁ Γάλλος Ρὸς-Φλαβὲν ἔγινε δικαστὴς στὸ δικαστήριο τῆς Τουλούζης σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν. Σύμφωνα ὄμως μετὰ τὸ νόμο, χρειάζεταν ἡλικία 25 τοῦλάχιστον ἐτῶν, κ' εἶχε ἀνανακασθῆ νὰ παρουσιάσῃ ψευτικὴς μαρτυρικὴς καταθέσεις, ὅτι εἶχε ποσαγματικά τὴ νόμιμη ἡλικία.

Ὅταν ἀργότερα ἀνεκαλύφθη ὁ δόλος, καὶ τὸν ρωτοῦσαν πὺς κατάφερε τοὺς φίλους του νὰ θεβαιώσουν τίς ψευτιές αὐτές, ὁ Ρὸς-Φλαβὲν ἀπάντησε:

—Ἐπρεπε νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ τὸ ζωμὶ μου γιὰ νὰ ζῆσω. Κι' οἱ φίλοι μου φάνηκαν πρόθυμοι νὰ μοῦ δανεῖσουν μερικά χρόνια, παρὰ χρήματα!...

